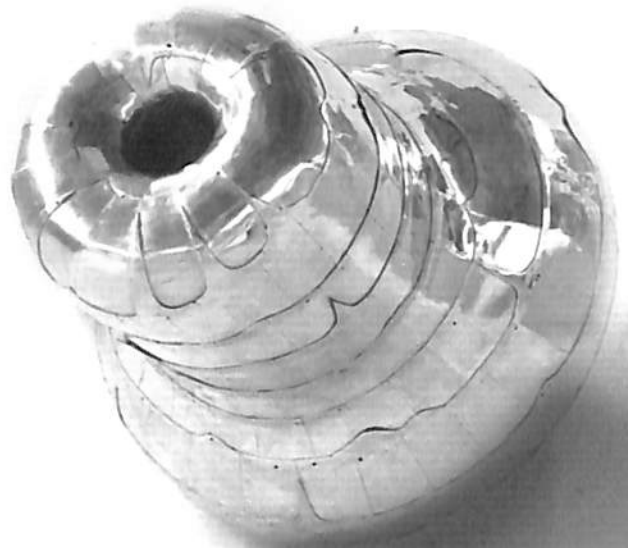

as big as it's small

Rama IX Art Museum Foundation

B-CAT-1-0028-2002
GRO-0029-01-2002

Jiradaj Meemalai Pornpilai Jongsoontornturakij

Rama IX Art Museum Foundation

Published on the occasion of the exhibition

as big as it's small : ใหญ่ ก็ ! เล็ก ก็...

Sculpture & Jewellery by Jiradaj meemalai & Pornpilai Jongsoontornrakij

January 10- February 2, 2002

Coordinated by Jiradaj meemalai - Pornpilai Jongsoontornrakij

Curated by TADU CONTEMPORARY ART

Exhibition organised by Jiradaj meemalai - Pornpilai Jongsoontornrakij

and TADU CONTEMPORARY ART Bangkok

Installation Contractor & Lighting by Pichai Hanjirawottiwong, Jiradaj meemalai, Pornpilai Jongsoontornrakij

Catalogue design by Uraiwan Puttaraksa, Jiradaj meemalai, Pornpilai Jongsoontornrakij

Illustration Photographs by Kan Susangkarakan, Pornpilai Jongsoontornrakij

Essay by Albert Paravi Wongchirachai, Jacques Prades, Prapda Yun, Siravat Susirawoo

Sutee Kunavichayanont

Printed in Bangkok by Samsean Printing

Edition : 1000 Copies

Edited & Published by Jiradaj meemalai, Pornpilai Jongsoontornrakij

© Copyright 2002

© Essay, the authors 2002

Artworks © Jiradaj meemalai, Pornpilai Jongsoontornrakij

ISBN 974-90139-6-4

All rights reserved. No part of this publication may be produced or transmitted in any form or by any means without the prior permission in writing of the publisher.

บทนำ

โครงการ "เล็ก ๆ ใหญ่ ! ใหญ่ ๆ เล็ก..." ของจิราเดช และพรพิลา เป็นค้นหาการเชื่อมโยงระหว่างประติมากรรมกับเครื่องประดับ เขาทิ้งข้อเท็จจริงไว้ว่า ความจริงทางกรรมทางศิลปะทั้ง 2 ประเภทมีสิ่งที่เหมือนกัน และมีจุดหมายปลายทางเดียวกัน ด้วยลัทธิเป็นความงาม ที่เกิดจากการสร้างสรรค์โดยการแสดงออกทางเทคนิควิธีการ เจตจำนงทางความงามนั้นบ่งชี้รูปแบบโดยอาศัยวิธีการที่ชำนาญ ลู่"งาน" ซึ่งในที่สุดได้กลายเป็นประติมากรรมแห่งยุคสมัยที่ดำรงอยู่ในพื้นที่ของเวลา

พื้นที่ของเวลาเครื่องประดับนั้น เริ่มต้นการ และการเติบโตด้วยความรู้สึก เรียกได้ว่าเป็นนิยามที่เหมาะสมกับภาพของพวกเขามาก และสำหรับ พวกเขา การสร้างสรรค์คือการทะยานสู่ความสมบูรณ์แบบ สู่การก้าวพ้นพรมแดนของเครื่องประดับ ซึ่งเป็นการก้าวข้ามการก้าวข้ามจากจุดเริ่มต้นมากระทั้งนำไปสู่สัจธรรมแห่งจิตวิญญาณ ที่ก้าวข้ามโครงสร้างระบบฐานเดิมที่เร้าชวนให้หันไปพึ่งบรรทัดฐานของสังคม

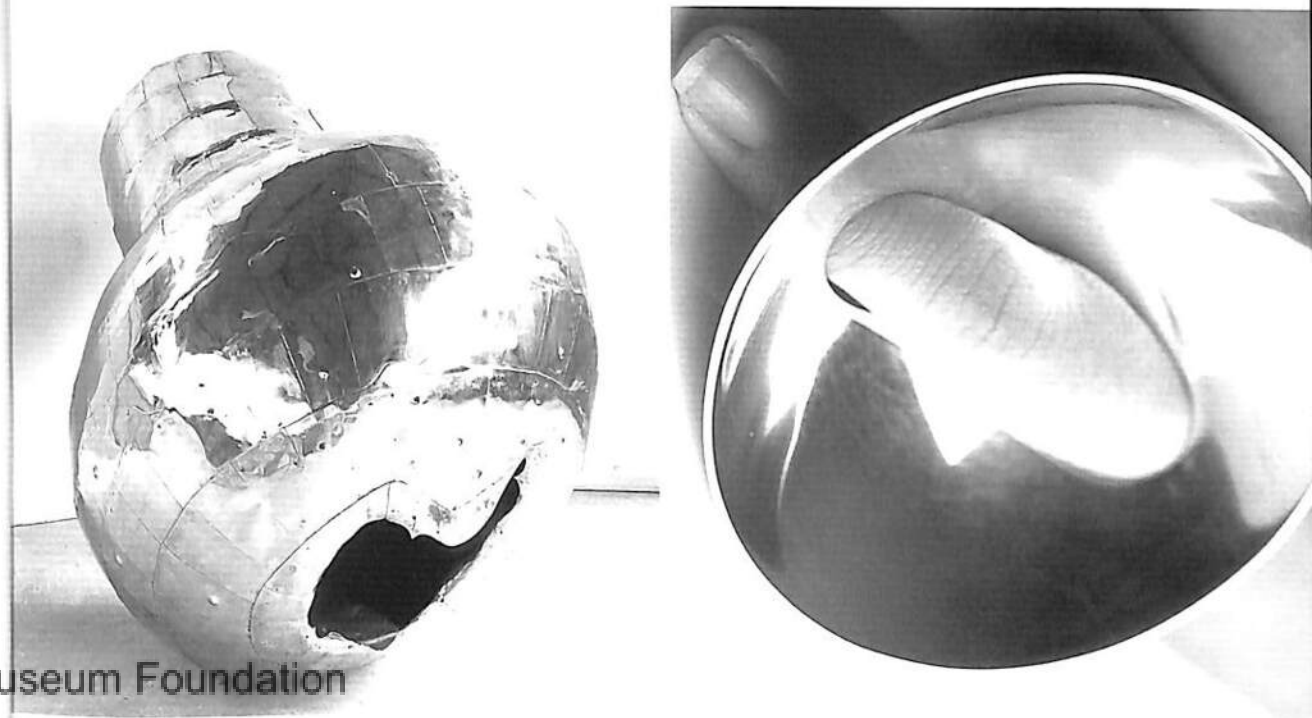
พรพิลา เคยพบการกล่าวถึงหรือที่ทรงเกียรติทางเครื่องประดับมาแล้ว ทั้งประสบการณ์และความแปลกใหม่ในการทำเครื่องประดับ เธอแสดงให้เห็นว่าเครื่องประดับนั้น อันที่จริงคือประติมากรรมหรือ "objet d'art" ศิลปะวัตถุ ที่คุณลักษณะอันมีค่า ชื่นชมมัน ได้จากทุกแง่มุม หรือแม้แต่เมื่อถูกตั้งวางไว้บนแท่นแสดงงาน เธอได้สร้างมิติทางแนวคิดเครื่องประดับนอกเหนือไปจากแนวคิดที่มีอยู่โดยทั่วไปและท้าทายการทำตามแบบแผน ต่อมาเธอได้หันมาสนใจกับความพยายามเสนอแนวความคิดใหม่โดยตลอด

Modernity หรือ ความเป็นศิลปะสมัยใหม่ในงานของจิราเดชมีความสอดคล้องต่อวิถีทางแห่งประวัติศาสตร์ที่ต่อเนื่องมา ดังที่เป็นจุดเปลี่ยนที่ก่อให้เกิดความหมาย การตีความ และสัจพจน์ใหม่ ๆ อาจมีพิกัดของ Modernity หรือ ความเป็นศิลปะสมัยใหม่ที่ชัดเจนในบริบทของสังคมไทย ความเป็นศิลปะสมัยใหม่เป็นสิ่งที่หลากหลาย เป็นที่ถกเถียงต่อเนื่องกันในอดีตและปัจจุบัน

นิยามของศิลปะสมัยใหม่สำหรับประเทศไทย ก็ยังเป็นพหุคูณแบบของศิลปะสมัยใหม่เหล่านี้ และสำหรับข้าพเจ้าถือว่า เขาทิ้งข้อเท็จจริงไว้ว่า เขาทิ้งข้อเท็จจริงไว้ว่า เขาทิ้งข้อเท็จจริงไว้ว่า เขาทิ้งข้อเท็จจริงไว้ว่า

จาก พรเดช	เขียน
พรพิลา จงสุนทรนักรัก	แปล
พ.อ. ดร. ไพโรจน์ วัฒน	เรียบเรียง
อัญชลี อภิลัก	

USIUCH HEJU IŬEJU

Preface

The quest Jiradaj and Pornpilai their project "As big as it's small" is to figure the link between sculpture and jewelry. They make us understand that the finality of this artistic activities are the same; the creation of beauty by harmonious expression of shapes. These notions of beauty which perfected by their technical ability given to their "work" who inhabit our space like an aesthetic evidence.

Talent, enthusiasm, imagination, sensuality can define their work for them creating is aspiring to perfection, to finish; a founding act who metamorphose its initiator to the spiritual dimension upsetting the hierarchy of values and social order.

Pornpilai who received the most prestigious prize for jewelry the "De Beers Diamond Award" by her experience, master perfectly jewelry making. She demonstrates without any doubt that jewelry is sculpture, a tridimensional "object d'art" that you can wear and admire from every angle or put on display stand. She give another dimension to the usual and narrow concept of jewelry thank to her effort to carry on this task.

The modernity of the work of Jiradaj fit into a trajectory of historical continuity as a turn creating new meaning, new interpretation, and new visions. One might say that modernity is necessary to every civilization. Art is a universal and uninterrupted continuous activity without separation between past and present.

IT IS A PRIVILEGE FOR THAILAND TO HAVE SUCH KIND OF "WORLD STATURE" ARTISTS AND FOR MYSELF TO ACCOUNT THEM AMONG MY FRIENDS AND MY PEERS.

Rama IX Art Museum Foundation
Mr. Jacques Prades Author

Buddha in the palm of Your Hand

Any child will tell you he can move the earth and sky. It is a prerogative of children to be as big, in vision, as they are small, in size. And yet, somewhere along the way, this primal perspective is lost.

When I was five, as I gazed up each night at the planets, making my dervish twists in the garden, I knew the sky moved to my every whim, inch for inch, circle for circle. Here, in the moment, the cosmos was my mirror, and through it, I could see myself. What mystery was there to this light? I no longer believed in grown-up stories of stars long dead, whose last effulgence traveled millions of light years to reach me. Was I not basking now in their luminosity? Except for the vague conundrum that the sky felt as intimate as it was vast, there was simply the inexpressible presence of what I knew.

Later, on sleepless nights, I would lift a triangle of my bedroom curtain and peep out at the bodhi trees in a distant field. Long, tortured branches reached out like some imploring convict, and in the thick and hollow of the leaves, I would detect faces, twisted with pain and terror, seeking out the compassionate witness. Would they come alive again tonight?

My very seeing seemed to be the life-breath. And one by one, they shuffled towards me like zombies to an awakening, looking more monstrous with each step of self-remembrance. When their claws finally started scraping at my window, I ran screaming to my parents. "There's nothing there," they whispered, "Just trees." But what did they know? Grown-ups don't see properly.

In the Nyingma Buddhist lineage of Tibet, there is a tradition of visionary teachings volumes of sacred literature revealed from the deciphering of just four, five syllables on a palm-sized scroll. Meditative adepts would extract whole compendiums of Buddhist philosophy and practices from one small line of mystical letters, often dictating the texts spontaneously and in a constant stream, as if reading from an open book. At the end of a day, the texts would often be 'reread', so scribes could check for transcription errors.

Astonishingly, these visionary teachings are amongst the most impeccably composed of all the literature of the Tibetan canon. What then did these mystics see that we do not? Faced with one such scroll at the Palace Monastery of Sikkim, the great Tibetan yogi Dilgo Khyentse Rinpoche was said to have marveled at the visions of immeasurable Buddha-fields encapsulated within. Infinity, it seemed, could be had in a drop of ink.

There is no big or small, ultimately, in Buddhist cosmology. The world arises as the collective effect of infinite evolutionary impulses, each small, individual action taking its toll on the bigger, interconnectedness of things. The world, as the child rightly sees, is created in our image.

So which came first? We might ask. The big, or the small? The cosmos, or the child? Buddhist philosophy speaks of 'beginningless' time, because, well, things go round and round, and round. Seeing just that, perhaps, is all.

As Dr Seuss, master of nonsense, muses in his children's rhyme,

How did it get so late so soon?
It's night before it's afternoon.
December is here before it's June.
My goodness how the time has flown.
How did it get so late so soon?

Albert Paravi Wongchirachai Author

Meeting Of mind

One object "consumes" the total atmosphere
of meanings
Surrounded life of human beings
After which it had human beings "installed"
In different "strata"
Human beings which were then "installed"
Generate new atmosphere of meanings
To promote their ways ways of living
This object is small yet extremely powerful
It had a human beings "installed"
Had them imagined and installed
It radiates its rays
In a small circle
This object assumes power of a concave mirror
Greatly expand the reflections of the reflecte
Yet focusses all reflections into a small dot

One object "consumes" human beings
surrounded it
To serve as pedestal supported its "presentation"

Human beings then "installed" it
After which it become a "sculpter" which may
be of different type
The "sculpter" which was installed
Shall radiate its meaning into the surrounding
atmosphere
Which upholds the way of life of human beings
This object is great yet dependent upon human
beings
To install them
Human beings had it imagined and installed
It radiates its rays
In a large circle
Which upholds the way of life of human beings
It assumes the power of a convex mirror
Greatly reduces and draws in all reflections of
reflectors
Yet radiates the reflections into the surrounding
vicinity

Rama IX Art Museum Foundation

The two objects two mirrors reflecting incessantly contemplating Mind Expand and Reduce Focus and
Disperse When placing Together "dialoging" "installing" one another "installing" human being and their
surrounding atmosphere "Consuming" the atmosphere and human being Amidst the human being and human
beings surrounded by it The "phenomena" are merely creations of incessantly contemplating mind
Reflecting back and forth endlessly At meeting of Mind Between the two diffused mirrors
Expand and Reduce Focus and Disperse

Silawat Susilvorn Author
Pisamai Chandavimol Translator

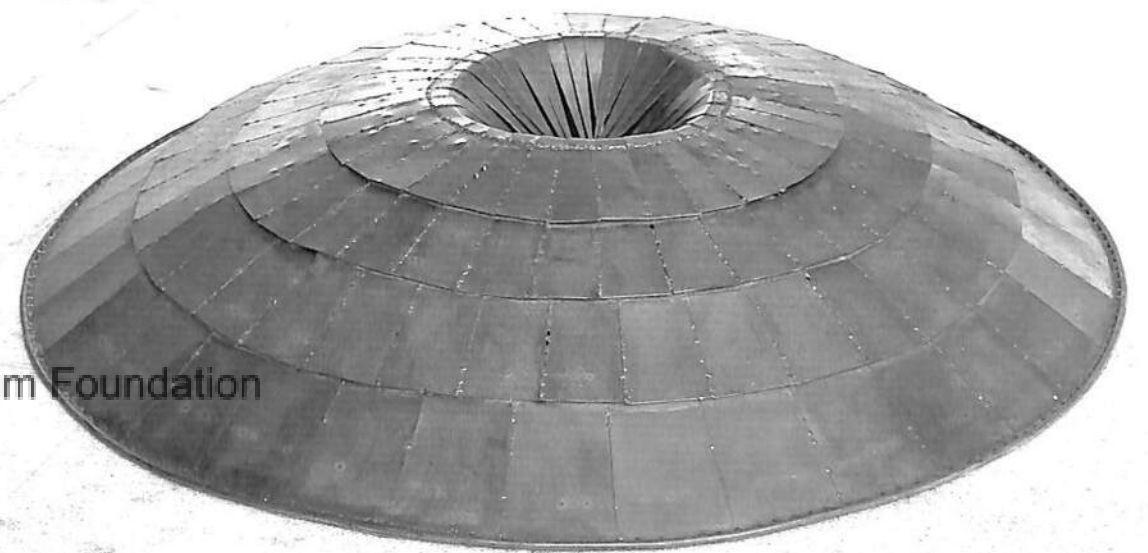
Abstracts

In the senseless world where we eat, urinate, defecate, spit, have sex, breathe, wear on or strip off our
clothes, sleep tight or sleepwalk, do unthinkable thing or just be thinkable, there is always freedom
within you.

There is no worrying, or having to act as if you hibernating in coconut shell. The abstract art is whoever
you are. Rules are to be broken, if there are such rules at all.

Prabda Yun Author
Assist. Prof. Dr. Pairoj Jamuni English synopsis Adviser
Anchalee Kongrut Editor

Rama IX Art Museum Foundation

United 1999

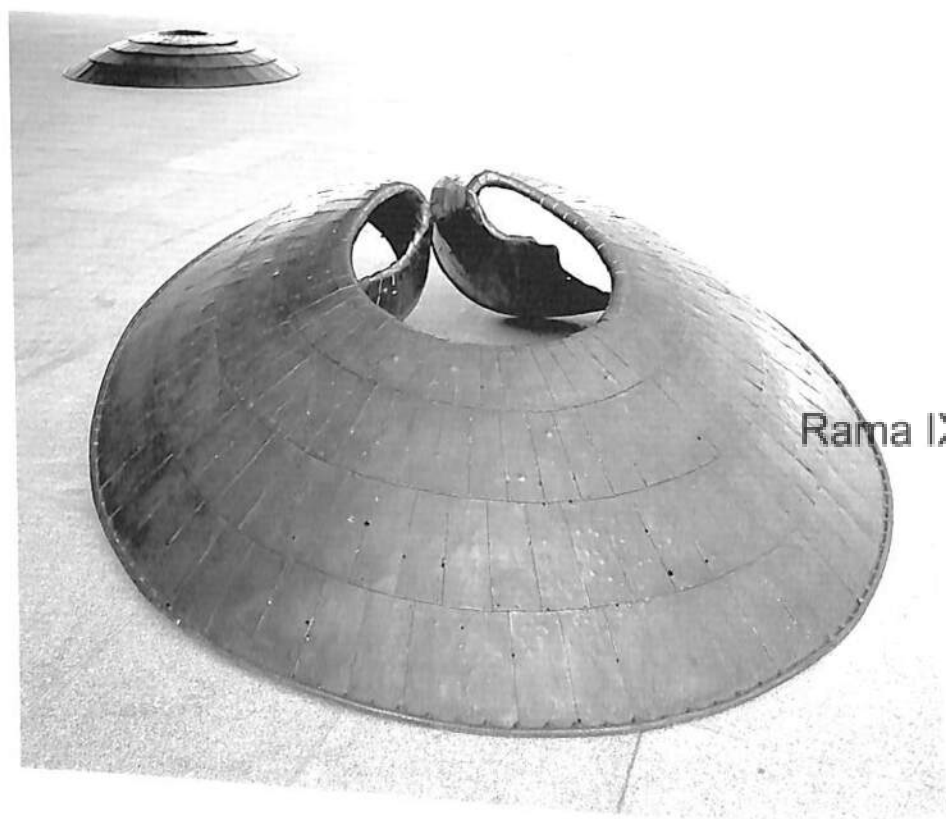

Figure 1 (left) - 2000

Rama IX Art Museum Foundation

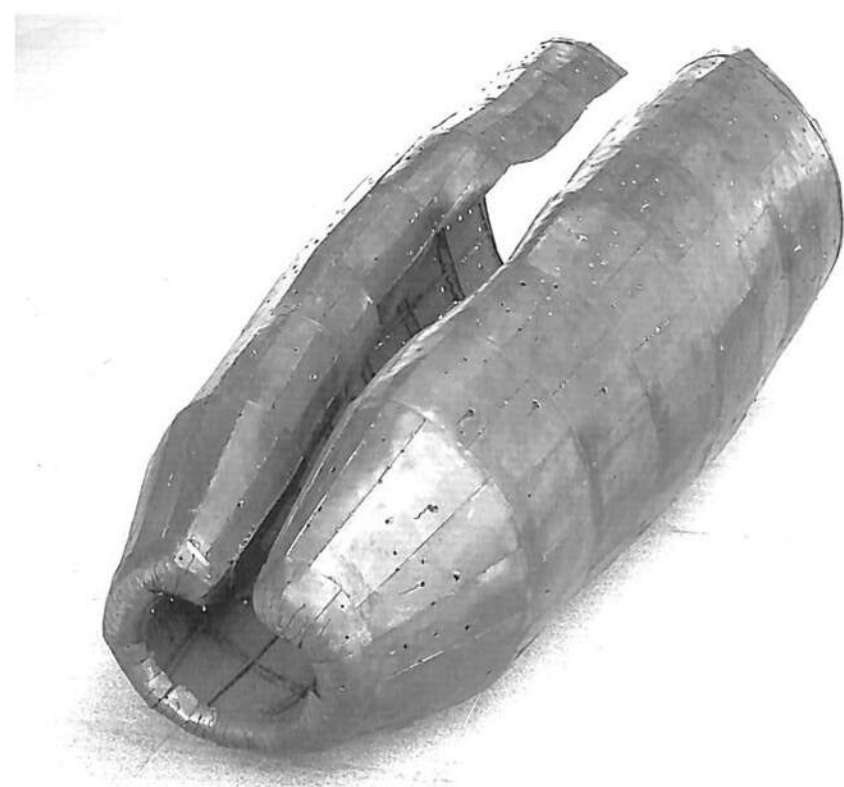
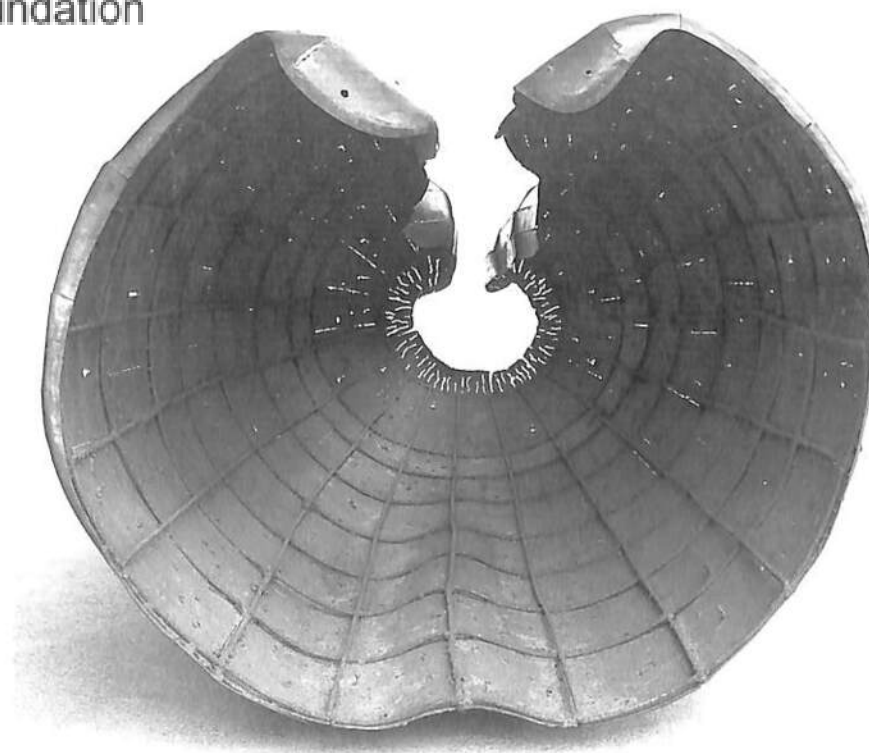
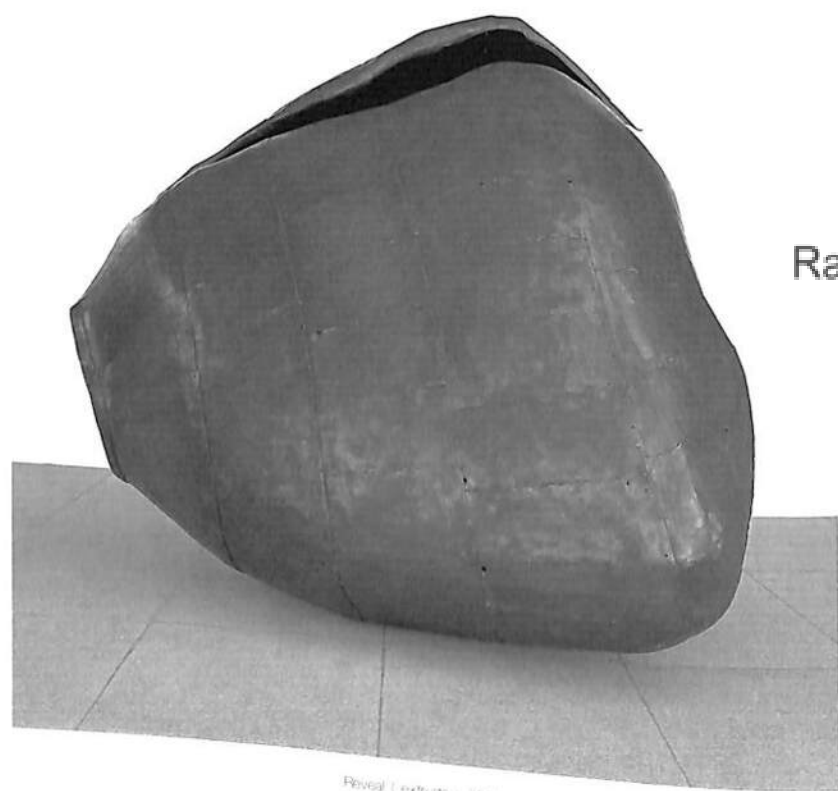

Figure 2 (right) - 2000

Reveal (extrude) | 2000

Rama IX Art Museum Foundation

